

Z REGIONU

XIII posiedzenie Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska kadencji 2010-2014

18.10.2011

Wiceprzewodniczący ZR Andrzej Wójciki przedstawił zebranym porządek obrad, który przyjęto jednogłośnie. Następnie sekretarz ZR Zbigniew Dziubasik odczytał uchwały ZR z poprzedniego posiedzenia z 27.09 oraz decyzje Prezydium ZR z 16.10.

Kolejnym punktem obrad były uroczystości rocznicowe przypadające w październiku 2011 r. ze szczególnym uwzględnieniem udziału delegacji ZR w obchodach rocznicy śmierci bp. Jana Chrapka w Radomiu oraz obchodach 27 rocznicy śmierci bł. ks. Jerzego Popiełuszki w Warszawie i w Pionkach.

Potem zebrani dyskutowali o sytuacji w zakładach pracy Regionu. Adam Słomka omówił sytuację w radomskiej oświacie. Marek Kicior przedstawił trudną sytuację MPK Radom, gdzie związkowcy 'Solidarności' uczestniczyli dwukrotnie w rozmowach z Prezydentem Radomia na temat dalszych losów firmy. Po 27 października miały być znane wyniki audytu spółki i na ich podstawie miała być stworzona koncepcja dalszej działalności MPK Radom, a także zapadać ewentualne decyzje dotyczące zmian cen tzw. wozokilometrów na bardziej korzystne dla MPK. Rozmowy związkowców z władzami miasta będą kontynuowane.

Przypomnijmy, że w MPK powołano wcześniej komitet protestacyjny, który ma poczynić przygotowania do ewentualnej akcji protestacyjnej o ile rozmowy z przedstawicielami władz Radomia nie przyniosą sukcesu – chodzi między innymi o utrzymanie dotychczasowego stanu zadań przewozowych. Ich zmniejszenie może oznaczać likwidację miejsc pracy MPK.

Andrzej Witkowski omówił sytuację w Elektrowni Kozienice, gdzie władze firmy planują wydzielenie z EK spółek-córek. Związki działające w elektrowni zdecydowanie sprzeciwiają się tym zamiarom. Mirosław Jakuc przedstawił sytuację w Szpitalu w Krychnowicach, gdzie planowano zwolnienia ok. 40 pracowników.

Edward Woźniak poinformował zebranych, że od 31.12. pracodawca wypowiedział w drzewickim Gerlachu układ zbiorowy. Z kolei Marek Wojcieszek zrelacjonował działania związkowe, które zaowocowały porozumieniem ws. utworzenia jednej organizacji zakładowej w Mazowieckiej Spółce Gazowniczej w miejsce dotychczasowych czterech: w Łodzi, Radomiu, Białymstoku i Warszawie.

Zebrani wysłuchali też informacji skarbnika ZR o sytuacji finansowej Regionu oraz o powstaniu nowej organizacji zakładowej w Urzędzie Gminy w Jedlni-Letnisku.

SPOTKANIE OPŁATKOWE

Zarząd Regionu NSZZ "Solidarność" Ziemia Radomska zaprasza wszystkich członków i sympatyków Związku na tradycyjne spotkanie opłatkowe, które odbędzie się 20 grudnia w siedzibie ZR przy ul. Traugutta 52. Początek spotkania o godz. 10.30. Gościem ZR będzie JE bp. Henryk Tomasik, Ordynariusz Diecezji Radomskiej.

Okupacja Urzędu Miasta w Częstochowie

8 października 2011 r. o godzinie 15.00 zakończyła się dwudniowa okupacja Urzędu Miasta w Częstochowie w obronie zwolnionych członków „Solidarności” z Częstochowskiego Przedsiębiorstwa Komunalnego. W akcji uczestniczyli także przedstawiciele NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska – wiceprzewodniczący Zarządu Regionu Krzysztof Kośla oraz związkowcy z KZ w MPK Radom: Marek Kicior, Paweł Mortka, Mirosław Gospodarczyk oraz Sławomir Zygariski.

Okupacja urzędu rozpoczęła się w czwartek 6 października. Wzięło w niej udział ponad 30 związkowców. Przyczyną protestu było zwolnienie z pracy liderów związkowych w Częstochowskim Przedsiębiorstwie Komunalnym. Po wymianie pism i wyjaśnieniach na

(cd. na str. 2)

Z REGIONU

Okupacja Urzędu Miasta
w Częstochowie

(cd. ze str. 1)

początku września zwolnieni pracownicy zostali przywróceniu do pracy. Dwa tygodnie później wręczono im wypowiedzenia z par. 52 Kodeksu pracy czyli „ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych” lub „popelnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa”. – Oskarżono nas nagle o kradzież paliwa. W naszej sprawie chce nawet zeznać poprzedni prezes, obecny jest u nas niecały rok - opowiadał zwolniony przewodniczący KZ. - Poprzedni prezes sam nam to zaproponował, chce powiedzieć, że nigdy nie miał z nikim z Komisji Zakładowej żadnych problemów.

Według związkowych prawników zwolnienia były bezzasadne i niezgodne z prawem, gdyż dotyczyły pracowników objętych ustawową ochroną. Tym samym zarząd przedsiębiorstwa złamał prawo. Jedynym właścicielem spółki CzPK jest miasto Częstochowa. „Solidarność” zażądała od prezydenta Krzysztofa Matyjaszczyka przywrócenia praworządności w podległej mu spółce.

Związkowcy od razu zapowiedzieli, że nie rozejdą się do domów bez decyzji o wycofaniu zwolnień. Zagrozili, że protest może przyjąć nawet ostrzejsze formy. W proteście uczestniczyli nie tylko związkowcy z Częstochowy, ale z regionów: Śląsko-Dąbrowskiego, Podbeskidzie, Podlaskiego oraz Ziemia Radomska. - Pikieta początkowo odbywała się przed Urzędem Miasta – powiedział nam Krzysztof Kośla, wiceprzewodniczący ZR Ziemia Radomska. – Potem weszliśmy do Urzędu, by wręczyć przedstawicielom władz miasta nasze postulaty. Niestety prezydenta Częstochowy w UM nie było, a obecni tam urzędnicy nie byli w stanie podjąć żadnej sensownej decyzji, mimo oczywistego faktu złamania prawa. Od razu więc przystąpiliśmy do okupacji budynku częstochowskiego magistratu.

Do pikietujących związkowców przemówił Tadeusz Majchrowicz, zastępca przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. - W 30. rocznicę I Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” musimy stwierdzić, że samorządność, o którą wtedy związek walczył, w Polsce się sprawdziła, ale niestety nie w Częstochowie - powiedział do zebranych. - Jesteśmy tu razem, żeby podkreślić, że nie ma i nie będzie zgody na deptanie praw pracowniczych w Polsce.

Komunikat

Sekretarz Zarządu Regionu przypomina przewodniczącym organizacji zakładowych i międzyzakładowych Regionu Ziemia Radomska o upływającym terminie przekazywania do ZR wypełnionych związkowych ankiet informacyjnych organizacji zakładowych/międzyzakładowych z danymi dotyczącymi ich liczebności.

W spór wniósł się jako mediator Wojewoda Śląski. 8 października na jego prośbę związkowcy zawiesili akcję protestacyjną na czas wyborów parlamentarnych. Tak napisali o tym w oświadczeniu: „My uczestnicy protestu, zgromadzeni solidarnie z bezprawnie wyrzuconymi z pracy liderami Organizacji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Częstochowskim Przedsiębiorstwie Komunalnym, w odpowiedzi na apel Wojewody Śląskiego, podjęliśmy wspólnie decyzję o zawieszeniu akcji protestacyjnej na okres głosowania w wyborach parlamentarnych”.

**Z żalem zawiadamiamy,
że nasze związkowe szeregi opuścił
kol. Tadeusz Gieźgało**

**długoletni związkowiec „Solidarności”
w Radomskiej Wytwórni Telefonów.
Cześć Jego pamięci !!!**

**najserdeczniejsze wyrazy współczucia pogrążonej
w bólu rodzinie
składają**

**Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność”
Ziemia Radomska
Komisja Emerytów i Rencistów NSZZ „Solidarność”
przy Zarządzie Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska**

Patron „Solidarności” ma swój ołtarz w Pionkach

19 października odbyła się uroczystość wprowadzenia obrazu bł. ks. Jerzego Popiełuszki w kościele pw. św. Barbary w Pionkach. W ołtarzu tym znajdują się relikwie bł. ks. Jerzego Popiełuszki. Zostały tam umieszczone dzięki staraniom przewodniczącego Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska Zdzisława Maszkiewicza.

W uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” z przewodniczącym Zdzisławem Maszkiewiczem oraz poczty sztandarowe: Zarządu Regionu w składzie – Józef Mąkosa, Zofia Sekuła, Wanda Słowik; TKK Pionki w składzie – Jerzy Białek, Krystyna Słyk, Elżbieta Piotrowska; ZPS Pionki z przewodniczącym KZ Mariuszem Trzmielewskim oraz poczty Światowego Związku Żołnierzy AK i Akcji Katolickiej. Posługę duszpasterską w trakcie uroczystości sprawowali ks. kanonik Stanisław Bujnowski, ks. Piotr Popis, ks. Piotr Wojciechowski. Autorka obrazu, który umieszczono na ołtarzu, jest Agata Kuśtra.

Relikwie Patrona „Solidarności” są w Pionkach od 3 kwietnia. Znalazły się one tam, dzięki staraniom przewodniczącego Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska Zdzisława Maszkiewicza. Przewodniczący Maszkiewicz w styczniu 2011 r. skierował pismo do JE kardynała Kazimierza Nycza, Metropolity Warszawskiego z prośbą, gdzie potrzebę obecności relikwii patrona NSZZ „Solidarność” w naszym Regionie uzasadniał m.in. w ten sposób – [...] W imieniu Zarządu Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska zwracamy się z prośbą do Waszej Eminencji o przekazanie relikwii bł. ks. Jerzego Popiełuszki do Kościoła pw. Św. Barbary w Pionkach k. Radomia. Osoba bł. ks. Jerzego cieszy się szczególnym szacunkiem i czcią wśród Związkowców „Solidarności” w Regionie Ziemia Radomska. Już w 1980-1981 r. grupy związkowców z Pionek i Radomia, organizowane przez ks. kanonika Stanisława Sikorskiego, regularnie pielgrzymowały do Kościoła Św. Stanisława Kostki, by uczestniczyć w mszach odprawianych za Ojczyznę przez ks. Jerzego. Po męczeńskiej śmierci kapłana-orędownika „Solidarności” dalej pielgrzymowaliśmy do jego grobu. Na cmentarzu w Pionkach ufundowany został obelisk ku czci bohaterskiego kapłana, a przy Kościele najświętszej Maryi Panny w Pionkach stanął pomnik Ks. Jerzego. [...]

30 rocznica strajku na radomskiej WSI

26 października 2011 r. upłynęło 30 lat od strajku studentów i pracowników radomskiej Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Z tej okazji 22 października odbyło się uroczyste spotkanie rocznicowe z udziałem byłych studentów-uczestników strajku oraz zaproszonych gości, wśród których byli m.in. byli opozycjoniści i parlamentarzyści, prezydent Radomia, rektor Politechniki Radomskiej, przedstawiciele IPN, „Solidarności” oraz Niezależnego Zrzeszenia Studentów.

Spotkanie rozpoczęło się w sobotę 22.10. o godz. 13.00 na Politechnice Radomskiej przy ul. Malczewskiego 29. Zarząd Regionu reprezentowali na nim: przewodniczący ZR Zdzisław Maszkiewicz oraz członek ZR Jerzy K. Kaczkowski.

Geneza strajku:

Rok akademicki 1981/1982 w Wyższej Szkole Inżynierskiej rozpoczął się przygotowaniem do mocno spóźnionych (w większości szkół wyższych wybory odbyły się jeszcze przed wakacjami) wyborów

nowych władz. Jednocześnie zaostrzał się konflikt między Komisją Zakładową a dotychczasowym rektorem

prof. dr hab. Michałem Hebda. Spośród kandydatów na rektora poparcie Komisji Zakładowej uzyskał prof. dr hab. Witold Tomassi. Wobec decyzji prof. Hebdy o ponownym kandydowaniu i nie zgadzając się z przyjętą ordynacją wyborczą Komisja Zakładowa wezwała społeczność uczelni do bojkotu wyborów.

W dniu 26 października 1981 r. w klubie pracowniczym w budynku wydz. Transportu przy ul. Malczewskiego 29 odbyło się otwarte zebranie członków związku poświęco-

(cd. na str. 4)

1981 STRAJK
W I RADOM

30 rocznica strajku na radomskiej WSI

(cd. ze str. 3)

ne przedstawieniu szerokiej publiczności tła i przebiegu konfliktu rektor - „Solidarność”.

Zebrań miało burzliwy przebieg, zakończyło się uchwałą o przystąpieniu do strajku okupacyjnego. Sformułowano postulaty strajkowe i ukonstytuował się komitet strajkowy z Witoldem Zamkowskim i Januszem Walaskiem na czele. Służba porządkowa przystąpiła do pracy rejestrując osoby decydujące się na udział w strajku. W ciągu następnego 2-3 dni ustaliła się grupa osób czynnie biorących udział w strajku i grupa osób popierających.

Mimo wezwania do bojkotu wyborów, znaczna grupa pracowników i studentów wzięła w nich udział. Jak było do przewidzenia wybory wygrał dotychczasowy rektor prof. Michał Hebda. Wyniki wyborów zaogniły sytuację. Strajkujący umocnili się w swym oporze. Kampania oszczerstw i pomówień prowadzona w telewizji i prasie tylko wzmagala wśród nich poczucie walki przeciw nieprawościom i mactwom.

Mediacyjna wizyta delegacji Konferencji Rektorów Wyższych Uczelni w dn. 21 listopada zakończyła się fiaskiem. Kolejną próbę rozwiązania konfliktu podjął Konwent Seniorów, w którym bardzo aktywną rolę odgrywał doc. dr hab. Lech Stolarczyk. Ze strony strajkujących członkiem i uczestnikiem spotkań Konwentu Seniorów był prof. dr hab. Jerzy Urbański.

Wybory w radomskiej WSI stały się elementem walki o ducha ustawy o szkolnictwie wyższym. Strajk z całą mocą uzmysłowił społeczności akademickiej, że władze państwowe „tylnym wejściem” wprowadzają stare porządki i sprawdzone metody działania.

W szczytowym momencie w strajkach solidarnościowych z radomską WSI brało udział 74 uczelni wyższych (na ok. 100 wówczas istniejących).

Był to jeden z najdłuższych strajków w PRL-u. Zakończył go stan wojenny - do wieczora 13 grudnia zostali wyprowadzeni wszyscy uczestnicy. Większość osób biorących udział w strajku powróciła do pracy po 13 grudnia. Spośród członków Komitetu Strajkowego nikt nie internowano.

Skład Komitetu Strajkowego z października 1981

Janusz Walasek - przewodniczący; Witold Zamkowski - zastępca przewodniczącego; Elżbieta Zahorska - członkini; Jacek Mężyk - członek; Witold Smyk - członek

Strajkowały:

Instytut Automatyki i Elektroniki Transportu - 10 osób, m.in. Mirosław Luft i Jan Rejczak; Instytut Teorii Konstrukcji Pojazdów i Urząd Transportowych - 19 osób; Instytut Eksploatacji Taboru Kolejowego - 20 osób; Instytut Ekonomiki i Organizacji - 7 osób; Instytut Ekonomiki - 8 osób; Instytut Ubezpieczeń i Prewencji - 16 osób, m.in. Zbigniew Kuźmiuk; Instytut Budowy Maszyn - 9 osób, m.in. Karol Semik; Instytut Matematyki i Fizyki - 8 osób; Instytut Materiałoznawstwa Organicznego - 13 osób, m.in. Stanisław Banaszekiewicz; Instytut Technologii Obuwia - 7 osób; Studium Języków Obcych - 4 osoby; Biblioteka Główna - 12 osób; Centrum Informatyki - 12 osób; Administracja Centralna - 7 osób; Administracja nr 2 - 16 osób; Administracja nr 3 - 15 osób; Administracja nr 4 - 3 osoby; Brygada Remontowa - 8 osób (Dział Transportu i Dział Techniczny); Laboratorium Uczelniano-Przemysłowe Obuwia - 15 osób; Centrum Uczelniano-Przemysłowe - 35 osób; inni studenci - 29 osób.

**Z żalem zawiadamiamy,
że nasze związkowe szeregi opuścił**

**kol. Michał Wasik
długoletni związkowiec „Solidarność”
w ZM „Łucznik”, były członek Zarządu Regionu
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska,
delegat na WZD Regionu i przewodniczący
KEiR przy ZR.**

Cześć Jego pamięci !!!

**najserdeczniejsze wyrazy współczucia pograżonej
w bólu rodzinie składa**

**w imieniu Rady Regionalnej
Sekcji Emerytów i Rencistów
NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
Przewodniczący
Bronisław Szczepaniak**

Apel

Związkowcy NSZZ „Solidarność” Regionu Ziemia Radomska

W imieniu Domu Wydawniczego „Rafael” zwracam się do Państwa z gorącym apelem o wsparcie finansowe filmu powstającego z okazji 30-lecia wprowadzenia stanu wojennego w Polsce pod roboczym tytułem „Stan wojenny – wejść czy nie wejść”.

Film ten, ukazujący kulisy owych wydarzeń, będzie przeznaczony dla młodych odbiorców i przybliżać im ten fragment najnowszej historii Polski.

„Rafael” jest obecny na polskim rynku wydawniczym od 11 lat. Specjalizuje się w publikacjach religijnych, historycznych, patriotycznych i edukacyjnych. Ma w katalogu ponad 500 tytułów – z czego znaczną część stanowi produkcja filmowa.

Prosimy o wsparcie naszego projektu wpłatą nawet najmniejszej kwoty na konto o numerze:

79 1060 0076 0000 32000 0137 5519

z dopiskiem : STAN WOJENNY.

**Piotr Fugiel
Dyrektor ds. Rozwoju DW „Rafael”**

11 listopada - Narodowe Święto Niepodległości

Dzień 11 listopada został oficjalnie świętem narodowym dopiero w kwietniu 1937 roku, jednak jako Święto Niepodległości obchodzony był już od roku 1919. Do czasu wybuchu II wojny światowej oficjalnie święto obchodzono tylko dwa razy - w roku 1937 i 1938.

Po II wojnie światowej komunistyczne władze usunęły Święto Niepodległości z kalendarza, a świętem państwowym uczyniono dzień 22 lipca - datę podpisania Manifestu PKWN, jednak środowiska patriotyczne nadal obchodziły rocznicę wydarzeń z 11 listopada 1918 roku. W latach 1945 - 1989 organizowane przez opozycję manifestacje patriotyczne były brutalnie tłumione przez oddziały ZOMO, a ich uczestnicy bici i aresztowani przez Służbę Bezpieczeństwa.

Po przemianach ustrojowych w 1989 roku Sejm IX Kadencji przywrócił 11 listopada do rangi święta narodowego. Dziś jest to jedno z najważniejszych świąt obchodzonych przez Polaków zarówno w kraju, jak i zagranicą.

Historia

Kwestia utworzenia państwa polskiego pojawiła się na arenie międzynarodowej w 1916 roku, kiedy to cesarze Austro-Węgier i Niemiec podpisali akt o utworzeniu w przyszłości z ziem polskich należących dawniej do Rosji satelickiego Królestwa Polskiego. Później deklaracje o potrzebie utworzenia niepodległej, zjednoczonej Polski składali także m.in. car Rosji Mikołaj II, prezydent USA T.W. Wilson, Piotrogrodzka Rada Delegatów Robotniczych i Żołnierskich i rosyjski Rząd Tymczasowy.

Kłęska Rosji w wojnie z Japonią wywołała w społeczeństwie polskim uzasadnione - jak się później okazało - nadzieje na utworzenie w nieodległej przyszłości niepodległego państwa polskiego. Działacze polskich partii liczyli w tym względzie na pomoc wyczerpanych działaniami wojennymi zaborców, tych jednak interesowały głównie zasoby polskich rekrutów i zapasów wojennych. Sytuacja zaczęła się zmieniać wraz z przeciąganiem się działań wojennych, a co za tym idzie wyczerpywaniem się rezerw ludzkich i materialnych. W czerwcu 1917 we Francji rozpoczęto formowanie Armii Polskiej, a 15 sierpnia 1917 w Lozannie powstał Komitet Narodowy Polski, który pełnił rolę rządu polskiego na emigracji.

Zbliżająca się wojenna kłęska państw centralnych spowodowała jesienią 1918 nasilenie przygotowań do utworzenia na ziemiach polskich własnej administracji.

Początki polskiej władzy

W Krakowie 28 października 1918 roku powołano Polską Komisję Likwidacyjną, na której czele stanął Wincenty Witos. Komisja zaczęła przejmować władzę z rąk Austriaków na terenie Galicji i Śląska Cieszyńskiego. Kilka dni później członkowie konspiracyjnej Polskiej Organizacji Wojskowej oraz legionści i młodzież rozbroili stacjonujących na tamtym terenie Austriaków. 3 listopada 1918 roku nastąpiła kapitulacja Austro - Węgier, a 9 listopada - po abdykacji cesarza Wilhelma II - proklamowano w Niemczech republikę.

W zaborze pruskim na początku listopada 1918 utworzona została Naczelna Rada Ludowa, a w nocy z 6 na 7 listopada w Lublinie powstał Tymczasowy Rząd Ludowy Republiki Polskiej na czele z Ignacym Daszyńskim, w którego skład weszli przedstawiciele PPS, PPSD i PSL „Wyzwolenie”. Równocześnie podległe rządowi oddziały przystąpiły do rozbrajania wojsk okupacyjnych na Lubelszczyźnie i Kielecczyźnie. 7 października 1918 roku powołana przez państwa centralne w 1917 jako najwyższa wła-

da tymczasowa w Królestwie Polskim Rada Regencyjna ogłosiła odzyskanie przez Polskę niepodległości.

W Rządzie Tymczasowym dominowali zwolennicy Józefa Piłsudskiego, który powrócił do Warszawy z osadzenia w Magdeburgu 10 listopada 1918. Następnego dnia w Compiègne we Francji podpisano zawieszenie broni będące kapitulacją Niemiec i kończące I wojnę światową. Tego samego dnia Rada Regencyjna przekazała Piłsudskiemu naczelne dowództwo nad wojskiem polskim, a trzy dni później władzę cywilną. Powrót Piłsudskiego do stolicy wywołał entuzjazm wśród ludności i masowe rozbrajanie okupantów na terenie całej Kongresówki. Przed domem, w którym mieszkał, zebrały się tłumy, a do mieszkania zaczęli przychodzić przedstawiciele różnych stronnictw i partii.

„Byli znajomi i podkomendni zaczęli się tłoczyć w mieszkaniu na Moniuszki, które mu dotychczas znalaziono, chcąc go przywitać i oddać się do jego dyspozycji. Nareszcie po południu udało mu się wyrwać z Warszawy i przyjechać do nas, na Pragę. Wiadomość, że przyjedzie do mnie rozeszła się lotem ptaka. Wobec tego, że była to niedziela, robotnicy wylegli z domów i pełni radości czekali na ulicach, którymi musiał przejeżdżać. Przed domem, w którym mieszkałam, zebrał się tłum. Kiedy nadjechał, entuzjazm był niesamowity. Ja na spotkanie z pokoju swego nie wyszłam, tylko czekałam w mieszkaniu. Nie lubiłam nigdy okazywać swoich uczuć wobec innych.” (Aleksandra Piłsudska, „Wspomnienia”, Warszawa 1989).

Na wieść o powrocie Piłsudskiego, Ignacy Daszyński wraz z całym rządem 11 listopada przyjechał do Warszawy. Tego samego dnia Józef Piłsudski otrzymał z rąk Rady Regencyjnej władzę wojskową i rozpoczął konsultacje z przedstawicielami stronnictw politycznych w sprawie utworzenia koalicyjnego rządu. 14 listopada, nowym dekretem Rada Regencyjna

postanowiła się rozwiązać i całą władzę w państwie przekazała Piłsudskiemu, ustanawiając urząd naczelnika państwa.

Na ulicach Warszawy i innych miast świętowano odzyskanie niepodległości.

„Warszawa żyła w tych dniach na ulicach. (...) Gdy 11 listopada, w historycznym daniu zawieszenia broni, wyszedłem rano na miasto, ulica miała wygląd jakiś zupełnie inny niż zwykle: ludzie poruszali się szybko, każdy patrzył z ciekawością naokoło, każdy czegoś wyczekiwał, zawiązywały się rozmowy między ludźmi nieznanymi. Niemców spotykało się niewiele i nie mieli już tak butnych min jak poprzednio, większość z nich miała już na mundurach czerwone rewolucyjne kokardki, dyscyplina rozluźniła się, widziało się i czuło się już zupełną dezorganizację tej karnej armii. Ludność samorzutnie zaczęła rozbrajać żołnierzy, którzy podawali się temu przeważnie bez protestu.” (M. Jankowski, „11 listopada 1918 r.” [w:] Warszawa w pamiętnikach pierwszej wojny światowej, Warszawa 1971).

Józef Piłsudski powołał nowy centralny rząd, który w dniu 21 listopada wydał manifest zapowiadający reformę rolną i nacjonalizację niektórych gałęzi przemysłu, uzależniając jednak ich przeprowadzenie od postanowień przyszłego Sejmu Ustawodawczego. Jednocześnie wprowadzono bardzo korzystne dla robotników warunki pracy i zapowiedziano wybory parlamentarne. Premierem mianował Jędrzeja Moraczewskiego.

W dniu 22 listopada Józef Piłsudski ogłosił się Naczelnikiem Państwa i razem z premierem podpisał dekret o tymczasowych władzach Republiki Polskiej.

27. rocznica męczeńskiej śmierci ks. Jerzego Popiełuszki

Solidarność

Kilka tysięcy wiernych, w tym liczne delegacje NSZZ „Solidarność”, uczestniczyły 19 października we mszy świętej odprawionej w 27. rocznicę męczeńskiej śmierci błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki w kościele św. Stanisława Kostki w Warszawie.

Region Ziemia Radomska na uroczystościach reprezentował poczet sztandarowy ZR w składzie: Krzysztof Kośła, Wiesław Rychter, Marcin Gębczyk, członkowie ZR – Marek Kicior, Maria Górka oraz delegacja KZ w MPK Radom z poczem sztandarowym składzie: Tadeusz Brydowski, Roman Grot, Stanisław Krzemiński.

W homilii metropolita warszawski kardynał Kazimierz Nycz podkreślił, że nie można zamknąć Kościołowi ust do głoszenia Ewangelii. Kardynał dodał, że tylko naród wolny, miłujący prawdę, może trwać i tworzyć dla przyszłości, przypomniał słowa Jana Pawła II z 1997 roku nawiązujące do zburzenia muru berlińskiego. Papież przestrzegał wówczas - mówił metropolita - „przed powstającymi nowymi murami, które dzielą jeszcze bardziej, przechodząc między ludźmi, przechodząc często przez serce człowieka, dzieląc dzieląc tego człowieka tak, że nie może odnaleźć swojej tożsamości”.

Kardynał przypomniał także wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w sprawie obecności krzyża w jednej z włoskich szkół. W listopadzie 2009 r. sędziowie ze Strasburga stwierdzili, że wieszanie krzyży w klasach szkolnych to naruszenie prawa rodziców do wychowania dzieci zgodnie z własnymi przekonaniem oraz wolności religijnej uczniów. Po odwołaniu włoskiego rządu Wielka Izba Trybunału ostatecznie uznała, że wieszanie krzyży w szkołach nie stanowi naruszenia prawa do wolności ani nie jest elementem indoktrynacji. - Kiedy Trybunał stanął na straży nowoczesnego państwa, to rozpisywało się o tym cała prasa. Natomiast kiedy w marcu Wielka Izba w pełnym składzie wydała wyrok zmieniający poprzedni - podkreślając, że krzyż ma prawo być obecny w przestrzeni publicznej, bo jest znakiem nie tylko wartości duchowych i religijnych, ale jest znakiem tożsamości kulturowej i narodowej - to wtedy nie czytaliśmy artykułów w prasie i nie słuchaliśmy audycji, które w szerszy sposób próbowałyby przekazać przynajmniej tą prawdę – powiedział kapłan.

Metropolita zaznaczył, że wspomina o tym dlatego, iż chce przypomnieć orzeczenie tym wszystkim, którym „przeszkadza krzyż w parlamencie, którym przeszkadzają znaki chrześcijańskie i religijne w przestrzeni publicznej”. Metropolita podziękował też osobom, które będą bronić i bronią obecności krzyża w przestrzeni publicznej. Słowa te spotkały się z gromkimi oklaskami ze strony zgromadzonych na mszy.

Po nabożeństwie wiceprzewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Tadeusz Majchrowicz odczytał przy grobie ks. Jerzego stanowisko prezydium KK w sprawie walki z krzyżem w polskim życiu publicznym.

STANOWISKO

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

W 27. rocznicę śmierci błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” oddaje hołd męczennikowi za wiarę, bestialsko zamordowanemu przez Służbę Bezpieczeństwa.

Ks. Jerzy, niezapomniany kapłan „Solidarność”, do końca pozostał wierny ewangelicznemu wezwaniu, aby zło dobrem zwyciężać. Był niezłomnym orędownikiem umiłowania wolności oraz szacunku dla człowieka pracy wartości, z których zrodził się Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”.

Czcząc w zadumie pamięć błogosławionego ks. Jerzego, nie możemy pozostać obojętni wobec brutalnego zamachu na wartości, które całe życie wyznawał i za które zginął. NSZZ „Solidarność” nigdy nie zaakceptuje ataku na Krzyż, zarówno w Sejmie, jak i w polskim życiu publicznym.

Krzyż to symbol polskości, ale również przynależności naszego kraju do świata chrześcijaństwa i kręgu kultury europejskiej. To znak, w obronie którego wielu Polaków poświęciło wolność, a często i życie. Pod Krzyżem schronienie znajdowała demokratyczna opozycja lat 80.

Dziś wszyscy, również wrogowie Krzyża, korzystają z wywalczonej wówczas praw i wolności.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wzywa wszystkie ugrupowania do obrony wartości, którymi kierował się błogosławiony ks. Jerzy Popiełuszko, do obrony Krzyża w polskim życiu publicznym. W 27 lat po męczeńskiej śmierci kapłana „Solidarność” jesteście Mu to winni.

BIULETYN

Wspomnienie – Michałowi Wasikowi

I kiedy piach zadudnił po trumny wieku,
to już tylko wspomnienie zostało po człowieku,
a słowa nad mogiłą wypowiedziane,
zostały w przestworza przez wiatr porwane.
Tu godnie i w ciszy natura pracuje,
odwieczny porządek rzeczy.
Nie zamartwiaj się więc człowieku,
bo to, co na początku ciałem się stało,
kiedyś duchem narodzić się musi,
a ty przyszedłeś na ziemię tylko z krótką wizytą.
Raduj się więc śpiewem ptaków
i pięknnością kwiatów.

Autor: Janusz Kozłowski

Michale, cieszymy się, że tam, gdzie już jesteś, nie ma bólu i cierpienia, i tego Ci zazdrościmy. I nie wiemy – czy płakać nad tymi co odeszli, czy nad tymi co pozostają.

Nie ma stamtąd powrotu i smucimy się, że już nas nie odwiedzisz, natomiast my, wedle woli Stwórcy, będziemy do Ciebie dołączać.

Dlatego nie żegnamy się, a mówimy: **DO ZOBACZENIA.**

Koleżanki i Koledzy z TKEiR

Straż Honorowa przy grobie ks. Jerzego

Od 20 maja 2011 r. związkowcy Regionu Ziemia Radomska biorą udział w wartach przy grobie ks. Jerzego.

Do 27 października ową zaszczytną służbę pełnili: Krzysztof Kośla, Wiesław Wabik, Mirosław Gospodarczyk, Tadeusz Brydowski, Andrzej Wójcik, Zdzisław Maszkiewicz, Marcin Dunin, Łukasz Celejewski, Józef Monkosa, Jerzy Kaczkowski, Anna Pożyczka, Iwona Jerzak, Grzegorz Krakowniak, Marta Chmielewska, Janusz Piątek, Zofia Piątek, Krystyna Michalska, Wiesław Rychter, Janina Sobuta, Zygmunt Kołsut, Barbara Arak, Eliza Ziółek, Zdzisław Krzemiński, Andrzej Kozłowski, Stanisław Popławski, Danuta Stasińska, Elżbieta Kurbiel, Maria Andrzejewska, Roman Stawiński, Andrzej Gut, Wojciech Dziółko.

Kalendarium życia ks. Jerzego Popiełuszki

14 września 1947 – we wsi Okopy, koło Suchowoli (woj. podlaskie) w rodzinie Marianny i Władysława Popiełuszków przyszło na świat czwarte dziecko – syn Jerzy.

1965 – po zdanej maturze przyszły ksiądz wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Warszawie.

1966 – 68 – jako kleryk odbył zasadniczą służbę wojskową w Bartoszycach. Po powrocie z wojska kleryk Jerzy ciężko zachorował. Odtąd do końca życia będzie borykał się z kłopotami zdrowotnymi.

28 maja 1972 – z rąk Księdza Kardynała Stefana Wyszyńskiego ksiądz Jerzy otrzymał święcenia kapłańskie.

1972 – 1980 – ksiądz Jerzy jako wikariusz pracował w parafiach: św. Trójcy w Ząbkach, Matki Bożej Różańcowej w Aninie i Dzieciątka Jezus w Warszawie, a następnie w Kościele Akademickim św. Anny w Warszawie.

20 maja 1980 – ksiądz Jerzy rozpoczął pracę w parafii p.w. Św. Stanisława Kostki na warszawskim Żoliborzu.

Sierpień 1980 – w Hucie Warszawa rozpoczął się strajk. Ksiądz Jerzy na prośbę kardynała Stefana Wyszyńskiego udał się z posługą kapłańską do strajkujących hutników. Od tego spotkania rozpoczęła się duchowa przyjaźń hutników z Ks. Jerzym. Prowadził dla nich katechezę oraz wykłady z historii Polski i literatury, społecznej nauki Kościoła, prawa, ekonomii, a nawet technik negocjacyjnych.

1982 – 1984 – w każdą ostatnią niedzielę miesiąca ksiądz Jerzy odprawiał mszę św. w intencji ojczyzny. Za motto swoich homilii przyjął słowa św. Pawła „Zło dobrem zwyciężaj”. Po wprowadzeniu stanu wojennego Ks. Popiełuszko pomaga rodzinom prześladowanych i skrzywdzonych. Organizuje również rozdziel darów, które są przywożone z zagranicy.

Wrzesień 1983 – Ks. Jerzy zorganizował pielgrzymkę robotników Huty Warszawa na Jasną Górę. Za rok do Częstochowy będą pielgrzymować już robotnicy z różnych części Polski. Idea Ks. Jerzego przerodziła się w coroczną ogólnopolską Pielgrzymkę Ludzi Pracy na Jasną Górę.

13 października 1984 – upozorowany wypadek samochodowy na drodze z Gdańska do Warszawy był pierwszym zamachem na życie księdza Jerzego.

19 października 1984 – w drodze powrotnej ze spotkania Duszpasterstwa Ludzi Pracy w Bydgoszczy, niedaleko miejscowości Górsk, samochód Księdza Popiełuszki został zatrzymany przez umundurowanych milicjantów ruchu drogowego (w rzeczywistości funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa). Kierowca został zmuszony do oddania kluczyków i przejścia do milicyjnego samochodu gdzie skuto go kajdankami. Natomiast Grzegorz

27. rocznica męczeńskiej śmierci **SOLIDARNOŚĆ** 26 sierpnia 1984 ks. Jerzego Popiełuszki

(cd. ze str. 7)

Piotrowski i Waldemar Chmielewski zmusili ks. Jerzego, aby wysiadł z samochodu. Ogłuszyli go silnym uderzeniem w głowę, zakneblowali usta i wrzucili do bagażnika. Zmasakrowanego księdza zabójcy wrzucili do zalewu wiślanego przy tamie we Włocławku.

20 października – w wieczornym wydaniu Dziennika Telewizyjnego podano informację o porwaniu Ks. Jerzego. W kościele Św. Stanisława Kostki rozpoczęło się czuwanie.

30 października – podano informację o odnalezieniu w Wiśle ciała ks. Jerzego Popiełuszki.

3 listopada – w Warszawie odbył się pogrzeb, w którym brało udział kilkaset tysięcy ludzi z całej Polski.

8 lutego 1997 r. – rozpoczął się proces beatyfikacyjny księdza Jerzego.

6 czerwca 2010 - beatyfikacja ks. Jerzego.

Kazania [fragmenty]

26 września 1982 r.

Prosimy Boga o nadzieję, bo tylko ludzie silni nadzieją są zdolni przezwyciężyć wszelkie trudności. Prosimy o wewnętrzną radość, bo jest ona najgroźniejszą bronią przeciwko szatanowi, który smutny jest z urodzenia. Prosimy o wolność od zemsty i nienawiści, o tę wolność, która jest owocem miłości.

31 października 1982 r.

Prawda jest niezmienna. Prawdy nie da się zniszczyć taką czy inną decyzją, taką czy inną ustawą. Odważne świadectwo prawdy jest drogą prowadzącą bezpośrednio do wolności. Przewyciężamy lęk, gdy godzimy się na cierpienie lub utratę czegoś w imię wyższych wartości. Jeżeli prawda będzie dla nas taką wartością, dla której warto cierpieć, warto ponosić ryzyko, to wtedy przewyciężymy lęk, który jest bezpośrednią przyczyną naszego zniewolenia.

28 sierpnia 1983 roku

„Solidarność” to wołanie wielkim głosem o poszanowanie ludzkiej godności, to jednocześnie dostrzeganie drugiego człowieka i jego problemów. To troska o uwięzionych, upominanie się o wolność dla nich, to opieka nad ich rodzinami. To braterska troska o wszystkich, którzy są szykanowani i dyskryminowani za nasze wspólne przekonania. To obowiązek likwidowania zła i mechanizmów jego działania. To ukazywanie młodzieży wielu przemilczanych spraw historycznych naszej Ojczyzny. „Solidarność” to wreszcie stała troska o dom ojczysty, to zachowanie wolności wewnętrznej nawet w warunkach zewnętrznego zniewolenia. Pokonanie w sobie lęku, który kurczy gardło.

Dzisiaj, w czwartą rocznicę powstania „Solidarności”, mamy obowiązek szczegółowiej przywołać w swojej pamięci nastroje tamtych gorących sierpniowych dni. Dni, w których troski o dom ojczysty, w bólu i niepokoju serca, w umęczeniu fizycznym i duchowym, na klęczkach z różańcem w ręku, na klęczkach przy polowych ołtarzach, z patriotycznymi i religijnymi pieśniami na ustach, w rozpaczliwym wołaniu robotników o godność człowieka i pracy, z poparciem inteligencji i świata kultury rodziła się solidarność polskiego narodu. Solidarność narodu miała swoje korzenie już w poprzednich wołaniach o prawdę i sprawiedliwość z roku 1956, 1968, 1970 i 1976. Miała swoje korzenie we łzach, krzywdzie i krwi robotniczej, miała swoje korzenie w poniżeniu młodzieży akademickiej. Dla tego szybko rozrosła się w potężne drzewo ogarniające swoimi konarami cały kraj. I chociaż rozwijała się burzliwie, to jednak przez piętnaście miesięcy jej legalnego działania, nikt

z jej winy nie został zabity ani raniony. Solidarność zrodzona w sierpniu 1980 roku to nie tylko związek zawodowy o tej nazwie, który ukształtował się parę miesięcy później, ale to dążenie całego narodu ku prawdzie, sprawiedliwości i wolności. Potwierdzeniem, że to była solidarność narodu jest również i fakt, że stan wojenny wprowadzono przeciwko całemu narodowi, a nie tylko przeciwko związkowi zawodowemu.

Przed dwoma laty, w sierpniu, powiedziałem, że „Solidarność” została zadana rana, która ciągle krwawi, ale nie jest to rana śmiertelna, bo nie można uśmiercić nadziei. Dzisiaj jeszcze bardziej widzimy i odczuwamy, zwłaszcza gdy podziwiamy wierność ideałom naszych braci, którzy powrócili z więzień, bardziej widzimy i odczuwamy, że nadzieje Sierpnia '80 żyją i przynoszą owoce. Dzisiaj są one cenniejsze, bo weszły do ludzkich serc i umysłów. Tego, co jest w sercu, co jest głęboko związane z człowiekiem, nie można zlikwidować takimi czy innymi ustawami, i zakonami. [...] W naszym kraju problem istnieje i będzie istniał, bo „Solidarność” to nadzieja na zaspokojenie głodów ludzkiego serca, głodu miłości, sprawiedliwości i prawdy. Nie wolno tym słowem poniewierać i zamykać go w rzekomo „niechlubnej przeszłości”. Tym słowem, o którym Ojciec Święty powiedział, że jest „chlubnym słowem”, i które zostało nagrodzone najwyższym światowym odznaczeniem, Pokojową Nagrodą Nobla.

Nadzieje z Sierpnia '80 żyją. A my mamy moralny obowiązek pielęgnować je w sobie i z odwagą umacniać w naszych braciach. Trzeba wyzbyć się lęku, który paraliżuje i zniewala umysł i ludzkie serce. Tu powtarzam często wypowiedziane z tego miejsca zdanie, że bać się trzeba tylko zdrady Chrystusa za parę srebrników jałowego spokoju. Mamy obowiązek dawania świadectwa prawdzie o Sierpniu '80, tak jak to świadectwo dawali prawie przez trzy lata przywódcy związku zawodowego „Solidarność”.

Mamy obowiązek domagać się, by nadzieje narodu zaczęły się wreszcie realizować. Trzeba to czynić z odwagą i rozważą. Trzeba zdawać sobie sprawę z sytuacji geopolitycznej, w jakiej się znajdujemy, ale jednocześnie ta sytuacja nie może być wygodną zastłoną do tego, by rezygnować z należnych narodowi praw.

Urząd Kontroli Skarbowej w Radomiu zlikwidowany!

Pracownicy kontroli podatkowej z Radomia idą do sądu

Od 19 października Urząd Kontroli Skarbowej w Warszawie (UKS) funkcjonuje bez wydziału w Radomiu. Według dyrektora UKS ta racjonalizacja pozwoli efektywniej wykorzystać inspektorów. Jak ten ruch oceniają pracownicy?

Tomasz Ludwiński, przewodniczący NSZZ „S” w UKS Warszawa

Nie zgadzamy się z oceną pracy zlikwidowanego wydziału przedstawioną przez dyrektora UKS, a decyzję w tej sprawie uważamy za kuriozalną i szkodliwą. Dyrektor posłużył się danymi częściowymi, nieaktualnymi. Przedstawił jedynie statystykę za 2010 rok, kiedy to prowadziliśmy bardzo uciążliwe i długotrwałe kontrole w sprawach tzw. paliwowych (efekty pracy pojawiają się po kilkunastu miesiącach). Zapomniał też, że kontrole przydziela centrala, a my musimy je wykonywać bez względu na to, czy mają przynieść efekt w postaci uszczupień. Zapomniał także, że wydział radomski był zawsze (poza 2010 rokiem) w czołówce, a za trzy kwartały bieżącego roku wyprzedza nie tylko pozostałe wydziały zamiejscowe, ale też wydziały z Warszawy. Potwierdza to, że prowadzić postępowanie kontrolne w Radomiu można równie skutecznie, jak w Warszawie. Nie odniósł się także do wyników akcji mandatowej, gdy jeszcze kilka tygodni temu dziękował publicznie za

skuteczne w tym zakresie działania. Pominął milczeniem informację, że wkrótce zostaną wydane rozstrzygnięcia skutkujące 17 mln zł uszczupień podatkowych.

Może o tym zapomniał? Szkoda, bo powinien pilnie słuchać o dodatkowych wpływach budżetowych, gdyż – z uwagi na naruszenie prawa pracy przy tej racjonalizacji Skarb Państwa zapłaci już niedługo wysokie odszkodowania pracownikom zlikwidowanej jednostki (łącznie nawet kilkaset tysięcy złotych). Do tego dojdą koszty likwidacji, delegacji z Warszawy na południowy kraniec Mazowsza itp.

Odstąpilibyśmy od wystąpienia na drogę sądową, jeżeli dyrektor wycofa się z likwidacji.

W zlikwidowanym wydziale prowadzone są na bieżąco kontrole i wydawać by się mogło, że należało dać czas na ich zakończenia w ramach istniejącej struktury. Co takiego nagle się stało, że likwidacja musiała nastąpić 17. dnia miesiąca, a pracownicy otrzymują nakaz stawienia się do pracy już następnego dnia nie tam, gdzie dotychczas świadczyli pracę, gdzie mają dokumentację, gdzie wezwani są świadkowie itp., ale 100 kilometrów dalej – w Warszawie, gdzie nawet nie przygotowano stanowisk pracy?

Nie zgadzamy się z tezą, że w Radomiu nie ma tylu podmiotów do kontroli.

Jeżeli mówimy o dysproporcji w rozmieszczeniu podmiotów na terenie Mazowsza, nie powinniśmy zapominać, że Radom to drugie pod względem wielkości miasto w województwie, a byłe województwo radomskie ma największą liczbę potencjalnych podmiotów do

kontroli spośród pozostałych włączonych do Mazowsza województw. Jeżeli to nie przekonało dyrektora, to pytam: dlaczego likwiduje jednostkę, której pracownicy w ostatnim czasie wykryli zorganizowaną grupę zajmującą się m.in. wyłudzeniem VAT z tytułu fikcyjnego obrotu paliwami na terenie działania wydziału, a liczba podmiotów i skala nadużyć jest tak duża, że tylko z tego powodu mieliśmy zapewnioną pracę i bardzo wysokie dodatkowe wpływy przez kilka lat. Podjęliśmy już wiele pracochłonnych działań na rzecz podjęcia tych kontroli – ten czas zostanie zmarnowany.

Przykro mi to powiedzieć, ale dyrektor nie tylko nie zna liczby osób zatrudnionych w zlikwidowanym wydziale, które otrzymały wypowiedzenia i tracą pracę w Radomiu: to nie 31, lecz 42 osoby. Szkoda też, że nie przyjął także do wiadomości naszych wypowiedzi w trakcie spotkania „likwidacyjnego” (trwającego 45 minut), że po długoletniej pracy w organach kontrolnych byłego woj. radomskiego można byłoby okazać szacunek. Pracownicy styl działań w tej sprawie nazywali bardziej drastycznie. Powiedzieli: zostaliśmy potraktowani jak śmieci.

Działania w tajemnicy, również poza prawem i niezgodnie ze zdrowym rozsądkiem. Działania przynoszące straty dla budżetu państwa i utrudniające walkę z szarą strefą. Niektórzy z nas nawet pytają, dlaczego w obliczu wykrycia firm produkujących puste faktury w olbrzymich ilościach, firm, które miały być przez nas kontrolowane a przygotowania w tych sprawach są już poczynione i zaangażowane – nagle taka błyskawiczna decyzja o likwidacji natychmiastowej czy zmianie właściwości miejscowej? Z dnia na dzień wychocha do Warszawy, jakbyśmy byli przedmiotami. Nie pomogła prośba o chociaż kilka dni w celu załatwienia spraw najpilniejszych i zaplanowanie od nowa rzeczywistości wobec nagłej zmiany warunków życia i pracy. Pytamy też dlaczego zostaliśmy gremialnie potraktowani „jak śmieci”?

Jak obliczyć składkę członkowską

Wobec powtarzających się pytań dotyczących opłacania składki członkowskiej na rzecz NSZZ „Solidarność” przypominam, że tę kwestię reguluje uchwała numer 5 XIX Krajowego Zjazdu Delegatów „S”, zmieniona uchwałą nr 7 XXI KZD ws. działalności finansowej Związku. Składka członkowska może być odprowadzana łącznie na podstawie tej uchwały i nie jest możliwe jej modyfikowanie przez organizacje zakładowe.

Sposób obliczenia składki członkowskiej reguluje § 1 uchwały.

Ust. 1. Miesięczna składka członkowska wynosi:

1. dla osób będących w stosunku pracy – 0,82%:

a/ miesięcznych przychodów, osiągniętych u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem dodatków płacowych, z wyjątkiem: przychodów zwolnionych z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz różnego rodzaju deputatów, rekompensat, ekwiwalentów, odszkodowań, odpraw, nagród – w tym jubileuszowych – oraz świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub świadczeń urlopowych wypłacanych w zamian tych świadczeń;

b/ pobieranych zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (chorobowych, wyrównawczych, macierzyńskich, opiekuńczych).

Zapis ten oznacza, że składka jest pobierana od całości wynagrodzenia lub zasiłku z ubezpieczenia społecznego. Nie pobiera się jej jedynie od nagród jubileuszowych, świadczeń wypłacanych z ZFŚS, odszkodowań, odpraw i nagród oraz innych przy-

NASZE PRAWO

(cd. ze str. 9)

chodów zwolnionych z podatku dochodowego wymienionych w ustępie 1a.

2. dla osób uzyskujących dochody z innego tytułu niż stosunek pracy:

- przy miesięcznym dochodzie nie przekraczającym 1000 zł - 8 zł;
- przy miesięcznym dochodzie przekraczającym 1000 zł - 8 zł plus 1 zł za każde 100 zł dochodu powyżej 1000 zł.

3. dla emerytów, rencistów oraz osób przebywających na zasiłkach i świadczeniach przedemerytalnych:

- przy miesięcznych świadczeniach nie przekraczających 500 zł - 2 zł;
- przy świadczeniach powyżej 500 zł - 2 zł plus 0,50 zł za każde 100 zł powyżej 500 zł.

4. dla bezrobotnych i osób przebywających na urloпах bezpłatnych (w tym wychowawczych) wysokość składki członkowskiej uchwała władza stanowiąca podstawowej jednostki organizacyjnej Związku.

Ust. 2. Dla osób wymienionych w ust. 1 pkt. 2 uzyskujących dochody wyłącznie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, dochód stanowiący podstawę wymiaru składki nie może być niższy niż dochód deklarowany do ubezpieczenia społecznego.

Pobrana składka jest dzielona według zasad określonych w § 3 ustęp 1 punkt 1 i 2. 60% środków pozostaje do dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej, 40% środków - przekazywane jest zarządowi regionu.

Jeśli chodzi o składkę pobieraną od emerytów i rencistów oraz osób bezrobotnych i przebywających na urloпах bezpłatnych to, co do zasady pozostaje ona w dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej (organizacji zakładowej).

Rodzaje umów o pracę

W świetle artykułu 11 k.p. nawiązanie stosunku pracy oraz ustalenie warunków pracy i płacy, bez względu na podstawę prawną tego stosunku, wymaga zgodnego oświadczenia woli pracodawcy i pracownika. Pracownik zobowiązuje się do osobistego wykonywania pracy w miejscu oraz czasie wyznaczonym mu przez pracodawcę, pracodawca do zatrudnienia pracownika za określonym wynagrodzeniem (art. 22 par. 1 k.p.).

Najczęstszym kryterium klasyfikacji umów o pracę jest kryterium czasu ich trwania, określanego w momencie zawarcia umowy, drugim cel, jakiemu mają służyć.

Kodeks pracy wymienia następujące rodzaje umów:

- Umowa na czas nieokreślony jest najbardziej korzystną formą zatrudnienia dla pracownika, zapewnia bowiem pracownikowi najlepszą ochronę stosunku pracy, np. pracodawca wypowiedzawszy umowę zawartą na czas nieokreślony musi podać przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy, a o zamiarze wypowiedzenia umowy pracownikowi musi zawiadomić zakładową organizację związkową.

- Umowa na czas określony jest jedną z najpopularniejszych umów terminowych. Czas jej trwania ustalają strony stosunku pracy w drodze negocjacji.

- Umowa na czas wykonywania określonej pracy, umowę taką zawiera się w pracach dorywczych i sezonowych oraz w celu wykonania przez pracownika ściśle określonego zadania, np. wybudowania obiektu, zorganizowanie szkolenia, sporządzenie bilansu itp.

- Umowa na okres próbny może poprzedzać każdą z pozostałych umów o pracę na okres nie przekraczający trzech miesięcy.

- Umowa na zastępstwo jest pewnym typem umowy na czas określony. Oznacza to, że stosuje się do niej wszelkie zasady dotyczące zawierania i rozwiązywania tych umów z wyjątkiem dotyczącym zakresu ochrony stosunku pracy.

Zgodnie z art. 29 k.p., umowa o pracę powinna być zawarta w piśmie. Nie oznacza to jednak, że umowa zawarta ustnie jest nieważna.

(dokończenie w kolejnym numerze „Biuletynu”)

Region NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Adresy i telefony:

Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska
26-600 Radom ul. Traugutta 52

e-mail: solidar1@radom.net solidar2@radom.net

solidar3@radom.net

telefony: centrala/sekretariat ZR – 483623804 tel./fax

centrala – 483623643/04836251-61 centrala

sekretariat - wew. 21

sekretariat/fax - wew. 22

przew. Zdzisław Maszkiewicz – wew. 23

wiceprzew. Zbigniew Dziubasik - wew. 24

wiceprzew. Krzysztof Kośla - wew. 25

wiceprzew. Andrzej Wójcicki - 0607279893

Zespoły problemowe:

Zespół Szkoleń i Promocji Związku - wew. 25

Zespół ds. Organizacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Akcji Protestacyjnych - wew. 25

Zespół ds. Budżetowych - wew. 25

Zespół Promocji i Rozwoju/ Kasa - wew. 27

Zespół prawa pracy/Interwencji - wew. 28

Redakcja „Biuletynu” - wew. 29

Księgowność - wew. 30

Sekcje i Komisje Branżowe - wew. 31

Biuro Terenowe ZR - TKK Lipsko

27-300 Lipsko ul. Partyzantów 5

– szef biura: Wojciech Dziółko tel.: 483780260

Biuro Terenowe ZR - TKK Szydłowiec

26-500 Szydłowiec ul. Ogrodowa 8

– szef biura: Czesław Stefański tel.: 0662211632

Biuro Terenowe ZR - TKK Warka

05-660 Warka ul. Długa 51a – szef biura: Jan Skowroński

Biuro Terenowe ZR - TKK Zwoleń

26-700 Zwoleń ul. Puławska 2 - szef biura: Tadeusz Wach

Biuro Terenowe ZR - TKK Pionki

26-670 Pionki ul. Sienkiewicza 40

-szef biura: Zdzisław Maszkiewicz tel.:0609360300

726

BIULETYN

INFORMACYJNY

NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska

Radom 26-600, ul. Traugutta 52

e-mail: solidar2@radom.net

Redakcja, tkt i skład: Paweł Podlipniak (ppp)

egzemplarz bezpłatny

726

Numer 726 zamknięto 8.11.2011

Nasze konto: Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska PEKA
S.A. II O/Radom 23124032591111000030031542